

גַּתְהָרָה גַּתְבָּהָה גַּתְבָּהָה

2'62

1) 517 alk

דקהמר 'מפני חיבתן מונה אותו כל שעה', שהרי כשיצאו ממצרים בטיז' בנים מנאן (שם Ich פון), וכשנפלו בעגל בי' בחמור מנאן, באחד באירח חור ומנן, וזהו החיבה. ואיל לא כתוב כאן באיזה שנה ובאיזה חדש היה. לא ידענו שהיה הכל בשנהacha. ואך על גב שרשי' פירש בפרשטי כי המשא עמוס ג' (ח) שאפילו במנין אחד הווי חיבה, משל לרועה וכורו', מכל מקום יותר חיבה כשםנאן כל שעה ממשנאן פעם אחת בלבד'. ואך על גב

דכל מני ומנין היה צריך – כמו מנת
הראשון⁸, ואם כן מה חייב יש במנה שמונה
אוותם כל שעיה⁹, מכל מקום כיוון שמנאם פעם
אחד, דודך לסמיך אחרך על האומר, שאף
על גב (חסרו) (שהושיפר) או שפחו, אי
(כ) אפשר שיש_heי פוחתין או מוסיפים הרובה, ואין
צבק למןות, וזה החיבה, שאנו סומך על

"**בבדוקים למטה זו שנים וששים אלף ושבע מאות**" (א, לט)

אמר רבי יצחק אל לויינשטיין זצ"ל, כשהמתבוננים בעניין זה למדים מוסר גדול דהנה שבט בניימין כשירד למצרים היו לו עשרה בנים – משפחה גודלה, וכארה על פי השכל היה צריך להיות שבטו מקור בצאאים מロיבים. ואילו שבט זו היה לו בירידה למצרים רק ילד אחד, ובעל מום – חרש, ואמרו חז"ל: נכנס דין לעקב אביו שיתפלל עליו כי חיו נאבד כיון שיש לו רק בן אחד חרש, היה צריך להיות שבטו מועט. ומוצאים anno את ההפך מזה, שבט בניימין מנה שלושים וחמשה אלף וארבע מאות. ואילו שבט זו שישים ושניים אלף ושבע מאות, מהגדולים ביותר.

למדנו, שהשיות עומדת לMIN זלים וחילשים, שבוחנים רק בו, כי הבוטה בכוחו וכשרונותיו וסיבות שיש לו, לבסוף העשים לו אכוב, כי הקב"ה מנייח לסייע שבטח עליהם, וכן רואים במהלך החיים פעמים נראה שעיל פי הטבע [ישנם הרבה סיבות שלוני יצליה, ואין הוא מצליח ופעמים להיפך...]

דברים האלה אמר גם מרן ה"חפץ חיים": אמרו חז"ל למה נקרא בנו של בן חשוב - שהיה חשוב של קונה (ב"כ קמן). מכאן תשובה לכל חשבונות בני אדם שהמה הבל ואין בהם ממש, כפי שאמר הכתוב "ה" יודע מוחשבות אדם כי בהמה ברלי" (תהלים צ). דהנה בנימין היו לו עשרה בניים, ולזמן רק בן אחד וווסף

לכך היה אחד זה בעל מום, חרש ואלם, ובכל זאת, בזמן שבטו של בניימין מנה חמשה ושלושים אלף וארבע מאות איש בתקופת הנזודים במדבר, שבט דין מנה שעשיהם ובניים אלף ושבע מאות.

כל זה מלמדנו שאין עוזר בחכמו, וascal חישובי הבריות אין להם שום ערך.
ענין זה, מוצאים אנו גם במעשה של חנה ונינה. פניה היו לה עשרה בניים,
ולחנה לא היו ילדים, ואף כי בדרך הטבע לא היו שום סיכויים שייהה לה ילדים
כיוון שהיתה כבר בת מאה ושלושים^ט, ילדה חמישה בניים ואת שמואל הנביא
עיין רשי' שמואל א, ח). לומר לך שאין הטבע מולד אלא רצון ה', וזה מה שאמרה
חנה בשירותה "קשת גיבורים חתים [-נשברים] וכשהלים אزو רחל, שבעים בלחם
נסכרו ורעים חדרו, עד עקרה ילדה שבעה ורבת בניים אומלהה" – פירש רשי'
כך אומנתנו של הקב"ה מתיש את הגיבורים ומחזק את החלשים משבע עת
הרעים ומרעיב את השבעים.

(3)
מ

מעשה מרטייט סיפר הגאון רבי אהרן ביאליסטוטcki זצ"ל, כפי ששמע מפי
 מרן ה"חפץ חיים", באחת מшибתו בביתו בשבת קודש.
 בארץ גליציה היה מנהג בקרוב היהודי המקום, שהיו מתאפסים מדי שבת קודש
 לפני תפילה ערבית של מוצאי שבת, לאמירת תהילים בבית הכנסת. והנה, באחת
 השבتوות, נכנס יהודי אחד לבית הכנסת וראה כיצד עומד היהודי אחר באחת
 הפינות ואומר תהילים בדביבות מתוך קירות לבו באופן כה מרגש, עד שימוש
 הדליק הוא אף אותו בהתלהבות ואופן אמירות, ועל אחר החל גם הוא לומר
 תהילים ברוגש ובלחבה, ושניהם בכו ונשאו לבם ופיהם להשיות בטהלות דוד בן
 ישע, מתוך בכcy, מבלי שהוא יודע על מה רעה בוכה ומתהנן כל כך.

לאחר סיום תפילה ערבית, פנה הלה אל היהודי שראهو כה דבוק באמירת
 התהילים ושאלו, מה כו庵 לך? על מה התפלلت? ענה לו האיש:

יש לי בת שהגיעה כבר לפירקה ואין בידי כסף להוצאות נישואיה והוא יושבת
 בביתו, מבלי שאוכל להוציאה. גם אם כל ימות השבוע אני נמצא בבית ולא
 רואה את הצרה מול עיני, אבל בשבת קודש, כשאני שב לביתי ונמצא כל השבת
 עם בני משפחתי, רואה אני את צרת הבית ממול עיני... ואני יודע מה לעשות
 יותר מאשר לומר פרקי תהילים ולהתחנן אל הבורא שיויעני מצטרתי.

כששמע השואל את דבריו, ענה ואמר לו: שמע נא. יש לי בן... הוא ירא
 שמיים ובעל מדות טובות... כסף גם לי אין לחת... הבה ונעשה איפוא שידון!

נאכן כן הוה. צאצאים נישאו ונולדו להם... ארבעה בניים גודלי ישראאל.
 הלא מהה: רבי יהודה הכהן זצ"ל בעל "קונטרס הספקות". מוהר"ר חיים הכהן
 זצ"ל, רבי אריה ליב הכהן היל זצ"ל בעל "קשות החושן" ו"אבני מלואים" ו"שב
 שמעתתא", ואח נסן היה רבי מרדכי זצ"ל ששינש ברבנות בעיר חוזרוב.

הרי לנו שאין לאצם לטמאן כלל על מתשנותינו. מנצח של יאוש וחסר אוני.
זהה ויצאו מינו בניים גודלו עולם.

ויהיו כל הפקודים שיש מאות אלפי ושלשות אלפיים וחמש מאות וחמשים. (א' ס"ז)

פליהה נמרצת. לכל המספרים מכל שבט ושבט נגמר במספר מאות שלמות. ללא עשריות ובלא ייחירות, וולת אחד נגמר בחמשים (פסוק כ"ה), וכן בחמפסך בפרק פג'ת. גם כן נגמר במספר מאות שלמות, בלבד אחד שם (פרק צ"ז) נגמר מפקד אחד במספר עלשים.

ודבר פלא הוא. איך זה אפשר אשר כל המספרים (לבד הנקודות שונכו) יהיו מכובנים בזמנים לנצח שלמות, וזה דבר שלא ניתן בכלל לא רצוי מि ביעדר על זה.

ואעפ"י שכבר ברכנו מעין זה בספרנו אך נוכחתי, כי בעה שעובד המעין על בידור ענין אחד טוב שימצא כל החומר המתיחס להעןין מן המונן במקומם ולא יטרד לחפש מרוחק, עם זה ידוע, כי בהשנות הדברים לא יתבלט העןין מן איזה חדש ותוספת דברים, וכן נקבע ענין זה כך.

הוות אפשר להסביר זה עפ"י מה שכתב הרואה' בסוף מס' פחחים (סימן מ'), מודרך המקראי בפסוקים, כמשמעותו הופיע לסייע עשריות פחות אהת, מונה בחשבונו עשריות שלמות ואינו משגיה על חסרונו האחד, וכמו בפרשנה ויגש (מ"ז כ"ז) כל הנפש הבאה לבית יעלוב שביעום, אעפ"י שבספרנו אין אלא סיט' (וחוזיל בבר"ב קכ"ג א' דרשו), וכן בגין ספירת העומר כתיב (פרשה אמרה, כ"ג ט"ז) תשכרו המשיים יומם, ואני אלא ב"ט, ע"ל גראמי

וכדי לאמת כלל זה איסוף אני עד מקורות כאלה, בהשפטת אפיון כמה ימים ואפיו חדשין. בפרשנת שלח (*י'ג כ"ה*) וישבו מtower הארץ מכאן ארבעים ים, ובמכתאר במש' חענית (*כ"ט א'*) שלא הוא אלא ל"ט ימים (ומבואר שם החשבון בפרטית).

ובענין מלכות חמיב (פ' מצא, כ"ה ג') ארבעים יכנו ואין מלך אלא ל"ט. ועיין מכות כ"ג ב', ע"ע.
¶
ובקדושים (ל"ח א') על הפקוק בפרשה בעלה (ט"ז ל"ח) את המן
אכללו ארבעים שוט. ואבמי שטרבו ללשוני וווע (מבראשית עד זריזה)

2. ובחשבון שנות מלכות דוד כתיב (שמואל ב, ב, יא) בחברון מלך שבע שנים ושהה חדשים (ובירושלים שלשים ומשלש שנה). הרי בסך הכל ארבעים שנה ושהה חדשים. ובכל זאת מונה הכתוב את מספר הכללי ממילוטו רק ארבעים שנה (מלכים א, ב, יא) והמספר המשמעותי חמשים.

36 וזאת היא רשות **אם כי** בכלום באו בתלמיד דרישות על ההסמטות. אך פצחות דרך הכובדים כן הוא כמו שקבע הרא"ש.

ונכו רגילון חוויל לקרו עשרה ימים שבין רה"ש ליהכ"פ (רה"ש יון א') אעפ"י שאינט רק שבעה, כהורותת הלשון בין רה"ש ליהכ"פ. מהתנא מפרשת ה"ט עד בוא ייהכ"פ.

וועפּי כל המבואר אפשר לומר בעניין שלפנינו, בחתיימת מספר הפקודים במאות שלמות, שלא יהירות ובלא עשייה — דהיינו דבמספרים עשריות הנחוג להשmitt האחדים, ובמספר שנים — את החדשים, אם כן במספרים לאלופים ולעשרות אלפיים הדרכן להשיטם גם את העשריות, ואס למל מספר האחרון לפחות מהבכיס ישבט כולה ויגבר המספר בהמאה שלפנינו, ואס הוא למעלה מחייבים יתוסף עד פאה שלמה.

למשל אם המספרים האחדרוניים של שבע כאות ושמוניות ייחסב המכפר ארבע מאות, ואם הם שלש מאות ועשרים ייחסב שלש מאות בלבד. וכך גם המספר הכללי ישתחוו בכללו, וההפרצת כל אחד לעזיה מכך רבו ורבבות. וכך גם המספר לאתרכו בכתום חרטומים וכן אין הכרעה אם להשניטו או להונטף עליי זו מנגה ניחש לנצחון וזה הוא הטעות מת שמנינו כאן בפורה פעמיים את גיגר הבןין המכפר הבדדים (פזיק כ"ה).

מצאתתי חוקף לבאורי זה, מפני כי אמן מציין כמה וכמה פעמים בענייני מלחמה מריריים את המספר שלשים על נס, כמו בשופטים (י' ד') והוא לו שלשים בנים רוכבים על שלשים עיריות ושלשים ערים להם, שם (כ' ל'א) ויצאו בני בנימין... כשלשים איש, ובשםואל א' (ט' כ'ב') האמה כשלשים איש, ובשםואל ב' (כ' ג'ג') וירדו שלשים, והמ פסוק כי

מן שלשים נכבר, ובධיה"א (י"ב ד') גבור הצלשים, וצד, ומספרים אחרים לא מצינו במלחמהמצוינים לעצם. וקרוב לומר, כי חשבות המכפר זהו נבע עד מימי פרעה במצרים, כמו שבארנו.

וסמך נאמן להשיבות מספר שלשים ביחס ערכי שירות ושליטון
נמצא במס' ברכות (ל"ב ב'). אמר הקב"ה, שנימען עשר מолов ברואי
ברקיע, ועל כל מול ומול ברואי לו שלשים חיל ועל כל חיל וחיל
ברואי לו שלשים לגיון ועל כל לגיון ולגיון ברואי לו שלשים רהטון
(ריצים). ועל כל רהטון וורהטון שלשים קרטום (דינמים, שופטים), ועל
כל קרטום וקרטום שלשים גסטרו (מחנות ומערכות). ומבואר, כי אמנים
מעלה נבדקה במספר זה, אעפ"י שלא גודל בעמיה.

ואפשר למשגיא עוד מקור לטעם השיבות בספר שלשים, כי כפי שבאנו נודד מחלוקת ע"י פרעה, ואמרו בגמרא חולין (צ"ב א') דבר נמנאים שלשים צדיקי אומות העולם הצלום שאומתו מתקימים עליהם. והשב פרעה להצעיא לו זכות במלחמה בספר שלשים רמו לששים צדיקי אה"ע. וכן או נתקבל המספר הזה במלחמות. וגם בני ישראל כללו אותו והברילו אותו באנשי מעלה. כדי שבתמים יונציאו להם זכות במלחמה כנגד המספר הזה אשר לצד שכנה במלחמה. וירטמו את המספר הזה על נס, להזכירם ולגוזלה.

ועפ"י באורנו זה דנספריטים באלפיים באור רק בקירות, עפ"י זה יתבאר
הלשון בפרשא בא (י"ב ל"ז) ויסעו בני ישראל כיש מאות אלף איש,
והלשון "כש" מורה שאין המספר מצומצם ממש, כמו כי' הדמיין
מלשון בחנות היליה (שם י"א ד') והוא רק בקירות החוות, ולא חוץ
משם (עיין בריכות ד' א') — וזה הוא, מפני שבמניגיהם לא כוונו לזמן
המספריטים כמו שהם ממש, רק בקירות (וגם לא היה אז האפשרות למןנות
בצמצום, מהפכו היציאה) — וע"ז להלן בפ' דברים בערך ושבאותם
קדג (א' מ"ז) ברשבר

ובכן אפשר לפחות מפרש עפ"י באזורנו זה מה שמסופר בסע' בכוורת (ה' א') ששאל שר אחד את רבי יוחנן בן זכאי, בפרטן של לויים אתה מוצא עשרים ושנים אלף ושלש מאות (כי בגרשות כתיב פסוק כ"ב) שבעת אלפים וחמש מאות. ובקחת כתיב (פסוק כ"ח) שבעת אלפיים ושש מאות. ובמරרי כתיב (פסוק ל"ד) ששת אלפיים ומאתים. הרי כ"ב אלף וגו' מאות). ובכללם (פסוק ל"ט) רף שנים ועשרים אלף (ניתנו הצלש מאות), והשיב לו עפ"ז איזו ברלה

ולפי מה שבירנו אפשר לומר כי במספר מסוים מן השירים אלףים לא הקפיד הכתוב להשיכם להשלש מאות, כאשר כן הוא מדרך

ומספרים בכתובים. וגם כי ההפניה הזאת לא הגע בכלל דבר לעניין
וְלֹמַעַת, כיון דבררטם ומזאגו.
ואמנם ראוי להזכיר כי במקרים שהמספר נוגע לקניין קודש וחכיותו –
באו המספרים מבוכן עד לאחדים. כמו בפרשות מותה, בעניין המכוס
שלל מלחמה השיך להקדש ונחקרו המספרים בגניזות מכוון כמו צהם,
מו שם (ל"א, ל"ז מ) ויהי המכוס לה, מן הצען שיש מאות חמיש
שבעים, וכן הבקר שנים ושבעים וכן התחרורים אחד ועשרים וכו', וזה
ו. מפני שבכמה שבעין לפטיגין – נולין בגדוד – וזה פטיגין.

אוש עי דען גאנט זונע אונגע זונע

לא היה צל אל איש על דגל באותות יחנו בני ישראל מיה
תצל לבית אביהם ה' אשא דע למורתוק ולפועל אתן צדק (אייב
ל'ז) בשעה שאמר הקב"ה למשה עשה אותם דוגלים כמו שהחטוי התחול
משען מעבר אמר עכשוו עתרה המחליקת להנבן בין השבעים אם אמי
אנדר לשבוני של גדרה עישית בזרות וזהו אזכיר זו אבונן צדך

|| יעקב לבניו ובירכו ויצוונו על דבריו האלקים וקבע עלהם מלכות שמים מwasher דבריו א"ל בשתכלו אותו ביראה ובכבוד לו אותו ולא יען אדם אחר במתתי ולא אחד מן המעריות ולא אחד מבניכם מפני שאתם נטלים מבנות בנען א"ל בני יהודה ישבר זבולון יטענו מטהי מן המזרחה וכו' יוסף אל יטענו מפני שהוא מלך ואתם צרים לחלק לו כבוד לוי אל יטענו מפני שהוא טוען את הארון וממי שהוא טוען את ארונו של חי עולם אין טוען ארונו של מה ואם עשיתם וטענתם את מטהי בשם שצוויתי אתכם אלקיט עיחיד להשרות אתכם דוגלים כיון שנפטר טענו אותו בשם שצווים שנאמר ויעשו לו בנוי באשר צוות הויASA דען מרחוק ולפועלו אתן צדק שמייעב היה להם דעה האיך ישרו>Dוגלים ולפועלו אתן צדק זה הקב"ה שפועל בעולות טובות עם ישראל (מיר).

אין דבר יותר מסוכן לישראל מהפירוד המהלוkat ובפרט בשthon בפ"מאת
לשם זמים שבאמת אינם אלא מחרון גאות ושביגאת חינט. "בשעת אמר הקב"ה
למשה עתה אתה אותם דוגלים כמו שנחאו התחול משה מיזד אמר עכשו עחידת
מחולקת להנחת בין הצבטים" כל אחד יקפו בראש וחתה מסוה על שם צמיב
ויראת זמים ירצה לדחות ולרחק את השני, כל אחד יצעק לי מגע המקומות
פלוני, מי אני, ומה אני עשית, וישמייך את אחי ואת השבטים האחרים. "א"ל
הקב"ה דיתיקי יש בידם מיעקב אביהם האיך לשורתם בדוגלים" כבר הוחיר
אתם מהמלחקות ישראל סבא קדישא, שלפני מיתתו קרא אתם ואמר להם,
האספו ואגדיה לכם את אשר יקרה אתכם באחרית הימים, רק כתשתאפו ותתנו
באגודה אחת באחבה ואחותו אווי יש לכם מקווה לאחרית ימים, ע"כ "ברכו
וציון על דברי אלקים וכבלו עליהם מלכות זמים וכי ואיל ביראה וכבוד לו
אותו ולא יגע אדם אחר במתתי ולא אחד מן המצריים ולא אחד מבניכם" דתינו
שם אתם בעצמכם לא תדעו לכבד את אביכם ולא תקיימו את מצוותיהם ותוללו
זה בוז הלא אוין למגנו "שלא יגע אדם אחר במתתי" יבוא אחרים זרים
וליגעו بي, בכבוד אביהם ויגדו און נודע הדבר מי הי' זמה היה יעקב הוקן
אייה גידולים גידל, יפגעו אחרדים בכבודם בני ישראל אם אתם בעצמכם לא
תשמרו על כבוד ישראל סבא, ולא תקיימו מצוותיהם ותורתו, תשמרו נא על מה
שהוחרתי אתכם כדי "שלא יגע אחד מן המצריים" בי ובכם שהלא המצריים
מחכים איך ומתי לפגוע בכם ובתרות אביכם וכשריאו שאין אתם בעצמכם
מכירים ממקוםם ודוחפים זה את זה הלא יבוא המצריים ויעשו בי ובכם כרצונם
וآخرן חמור מהכל, שבניכם שכבר החרהקו שאתם והם لكمו לעצמן נשים
מבונה כגון, כשריאו שאתם מזוללים במצוות, ואתם ממציצים זה את זה
וישנאת חינט שורה בינויים, הלא יקומו גודכם בניכם ויגעו בגותה בי ישראל
סבא ובתרותי ויפגעו בכם באבותם שלא ידעו לכבד את עצכם ואת אבותם
ע"כ שמעו נא בישראל אביכם "יוסף אל יטען שתוא מלך" ואל הי' עניכם
צר באחים שזכה לגדולה מכבדו אתם אותו כדי שאחרים יראו מכם וידעו
לכבד את אחיכם בני ישראל וכן "לי אל יטען שתוא מלך" ואל יהודה יששכר זבולון
ירע לבכם להעמיס עליו עוד משא סמוטל עליהם. "א"ל יהודה יששכר זבולון
יפגע את נטחי כסם שצוויתי אתכם האלקים עיחיד להשרות אתכם דוגלים"
של זמן שיהיה שלום ואחבה בינויים שום אומה ולצין לא חוכל לפגוע
בכם ושביגת עוזו של הקב"ה ישרה בתוככם ואתם תעמדו סביב לנצח דוגלים
לשבטיכם ארץ על מקומו בשלום.

"אשא דען לפרשוק" אם אני אחצוב גם לרוחך וצם דעתך על העתיד
או ביזאי אפדייל על רוחך ולא אלך אחר ענט ציר, אלא ולפיזיל" אתן צדר"
להרביה צפיעל אך טיב ליזראאל, און זיך לאנטזאת את צניזין, צירע היי
עלס נטען בתוכנו ובאהבת ואחותה "איך על דלון בשאות גזע אביכם יהונתן בנו
וסדרא", פיר צערן זיך דיזונן ותסדרהון לא נטען כי לאנטזין לנטון גזען
אלא נטען כי זאניל וברשות ביזענערן שלם

ד' דבר אחר אמר לה של בית אביך קי מבקשיין כבוד עצמן ומניחין כבוד שמיים ואני אני עושה כן אלא מני כבוד עצמי ומבקש כבוד שמיים הרא הוא דכתיב שם שם. כב') יונקלתי עוד מזאת' ולא תאמר שקייחי שפל בעניי אחרים ולא נבזה בפני עצמי תלמיד לומר (שם שם. שם) זוקית שפל בעניי' (שם שם. שם) זעם האמהות אשר אמרת עמך אכברדה' אמר לה אופן בנות ישראל שאחותו אומנת אמהות אין אמהות אלא אמהות לואי יהא לי חלק עמם לעתיד לכו הרא הוא דכתיב זעם האמהות אשר אמרת לואי עמך אכברדה' ולפי שאמרה מילך בן גענשה שבון כתיב אחריו (שם שם. שם) זום יולמייכל בת שאל לא היה לה ולד עד יום מותה' והא כתיב (זהיא ג. ג) יתרעם לעגלה אשתו שגעה בעגלה ומתחה הינן דכתיב עד יום מותה' הא ביום מותה קיה לה אין לך אדם בישראל שבזה עצמו על המצוות יותר מזריך הרא דהו אפר לפי אליהם (תהלים קל. א) יה' לא גבה לבני בשעה שמשחני שמואל למלך (שם שם. שם) זלא רמו עני' בשעה שהרגתי את גלית (שם שם. שם) זלא הלכתי בגדרות' בשעה שהחיזירוני למלכותי (שם שם. שם) זכרכאות ממי' בשעה שהעליתי את הארון (שם שם. ב) אם לא שוויי ודומתי נפשי כगמל עלי אמו' כשב שהחינוך הזה אינו מתבסש להתגלות לפניו אמו כן שוני נפשי לפניו שלא נחביבתי להתbezות לפניו לכבודך (שם שם. שם) כगמל עלי נפשי בהן ינוקא דגפק ממעי דאמוה ואין בו רוח גסה לינוק משדי אמר בן חות נפשי עלי שאיני מתבסש ללמד תורה אפילו מקטני ישראל אמר רבנן אדא בר רבנן אמר לו הקדוש ברוך הוא אתה שורת עצמק לזרמול חייך בשם שאין לተינוק הזה עונות בך אין לך עונות שנאמר (ש"ב יב. יג) זעם ה' העביר חטאך לא תמות מכאן אתה למד שאין לך רשותך לנגן גאהו לפני המקום אלא אריך אדים להתbezות על כבודו אמר רבנן יהודה הלווי בר רבנן שלום אין מעשו של הקדוש ברוך הוא כמעשה בשר ודם למאה עבד מגירים של בשר ודם יוש לו כלים נאים בשעה שהוא יוצא לשוק הוא לובשים אבוי בשעה שהוא עומדת לבשל פושט את היפכים ולובש נמקרים ווסטה ועוד בשעה שהוא גורף את הבירום ואנו התרנור הוא לובש רעים מהם אבל לפניו הקדוש ברוך הוא בשעה שכחן גורף את הנעטב ונדרשו קיה לובש כלוי מיגלים שנאמר ויקרא ג. ג זלבש סבחן מזר בד וגיא בשבייל זהדרים את הדרין' לפה כן אלא להזריזך נא וזה לפס הנקום וכן אמרת נזיר גבורה גבורה דבבון ז' נזיר גבורה גבורה דבבון ז' נזיר גבורה גבורה דבבון ז'

(8)
exp 1
? ? ?

• 23/02 én (10)

ה' ב' ברכת בן בשטאל ברוך דודך א' אל
ברביזון דודך שב' משא נון קודה' כלדרן ז'
ברטל' בז' יוניברלען באוט' ובעעד'
וינטדרה וויה' לנטה' בן פינטו להה'ק'
ז' בשעת חולך בענעה' במרטל' לאח'ק'
היעא' בדך' הנטיאן' נט' אנד' ר' א'

שורה שהיתה בידו ואת סביר מפני שהיה אדם גדול היה
נוטן לאחרים שיטענו את הכלים שהיה עשוי לטען אותם
לאו אלא הוא עצמו היה טוען שנאמר (שם ד. טו) זפקחת
אלעזר בן אהרן הכהן וגו' והיאך היה טוען כל אלה
שאנו חטאנו בגמינו ובנורם

60

10

1

אמרו רבוינו בן היה טוען שמן המאור בימינו וקטורת הסמים בשמאלו ומגנתה הtmpid של יום תלמיד בזורען בין העربים היכן היה נתון אמר רב אבא אמר רבבי שמעון בן יוחאי מפני צלחית קטנה היה תולה אפנדו מפני שהיה חגור מתחנו בזינו בעבד לפניו קומו להודיעך שאין גאותה לפניו האלים שם שם שם פקחת כל המשכן וכל אשר בו בקdash ובכלייו שעיל ידו היה נתן להם הארון והשלוחן והמנורה והמנחות וכל כליהם בכה דתמא (שב ג. לא-לב) יומשמרתם לארון וגוי ונשיא נשיא הלווי אלעד

אל תחריתו את שבט משפטות הכהני מבחן הלוויים, וזאת עשו להם וזהו מהו יתנו במשפט

בבמ"ר (ה, ח) מובא: "בנֵ קַחְתָּ הַזֶּה מְעוּלִים מִכָּל הַלְוִימָדָם. שֶׁכָּל הַלְוִימָדָם הַיְוֹ טֻעַנֵּין בְּכָל הַמְשָׁכָן וְהַיְוֹ מַהֲלֵלֵין כְּדָרְכֵן וּפְנֵיהֶם נִגְדְּה הַדָּרָר. אֲבָל בְּנֵי קַחְתָּ הַזֶּה הַיְוֹ מַהֲלֵלֵין אֲחַוּרֵיהֶם וּפְנֵיהֶם לְאַרְון כִּי שְׁלָא לִתְהַנֵּן אֲחַוּר לְאַרְון". אמר הקב"ה הַתּוֹרָה הַיְוֹ חַיִים שָׁנוֹאֵר (משל' ג) עַצְקָחִים הַיְוֹ לְמַהְזִיקִים בָּהּ) ואומר (שם ד) כי חַיִים הֵם לְמַצְאֵיהֶם וְלְכָל בְּשָׂרוֹ מַרְפָּאָ), וּבְנֵי קַחְתָּ מְחוֹזִיקִים בְּחַוָּרָה שְׁהָיָה חַיִים. וְהַאֲרֹן שָׁנוֹשָׁאֵין שָׁבוֹ הַתּוֹרָה. בְּדִין הוּא שְׁחִיוֹן וְלֹא יִמְתוֹן, הַיְוֹ חַוָּוָה וְלֹא יִמְתוֹן".

הו שחייו ולא ימתו הוי יוחנו לא ימתו. עמידת אהור בלב הארון שבו התורה, אינה רק מנהג של גסות ובזין למסורת, אלא היא נשחתת בעקבית העקרון של אמונהינו, ש'זאת התורה לא תהא מוחלפת ולא תאה תורה אחרת מאת הבorra יתברך שם', כי כאשר פני איש מוסכום בהליכות חייו מול התורה, התורה צעודה בראש והוא צועד אחריה, הוא מוכין בזוז שהتورה קודמה ממנו ארוכה מארץ מדה ורוחבה מני ים, ועליו לעשות כל מאץ להתחאים את עצמו אליה ללב עקבותיה, איש כוות התורה אללו היא תורה חיים, המורה לו את דרך החיים, ועליו נאמר כי חיים הם למצאיםם ולכל בשרו מרפא", משא"כ כאשר בהליכות חייו הוא מפנה את אהורייו כלפי התורה, הוא צועד בראש ומשאיר את התורה לעזוד אחריה, הוא מפיגן בזוז שהוא מחשב את עצמו להיות יותר יותר קדום מן התורה, והتورה צריכה להיות מותאמת לכלת בעקבותיו, איש כוות התורה היא אצלו תופעה שבד אבד עליה הכללה, והוא כורת אם עצמו מעז החיים.

את עצמו מעץ החיים. זה היה עוז בימי דוד המלך, כתוב (ש"ב ו) : "וישלח עוז אל ארון האלקים ויאחו בו כי שמו הבקר, ויחר אף ה' בעוז ויכאו שם האלקים על השל וימת שם עז ארון אלקם. ויתר לדוד על אשר פרץ ה' פרץ בעוז ויקרא למוקם התהו פרץ עוז עד היום הזה". עוז העוז שהמיט עליז את המתה היה, שההין לפרוץ את העקרון של אמונה ישראל, שבכל הענינים המתורשים בחינו הומיומיים עליינו לעצוד על המשמר שנות היו מותאים אל התורה. ואstor לנו להחאים את התורה אלינו, כי עז נאמר (ילק"ש תהלים קיט) : "העשה חורתו עתים הרוי זה מפיר בריה. מי טמא ? עז ליעשית לה הפרו תורהך" (תהלים שם). היינו זה שמתאים את התורה אל העתים המסתננו. היא אומר שעינויו עתים נזקקים לנוינו ותקיוננו בהורגת הרי הוא מפר את הברית הנצחית שלין התורה לבין עם ישראל, והנה עוז כאשר הרכך שהילינו את ארון בריה זו שפט מהארון, במליט שזה עליו לאחوت בברך לרבתם ולஹישרים לאדרון, והוא עוז לאחויו באIRON להישירו ולהתאיינו אל הבקר. עוז הפכו במעשה וזה כל תיאום שדרוש להעתה בין התורה העממית לבין תפופה הארץ. עליו להעשות בתורה ולא בתפופה הארץ זו וזה היה נחטב לנו יאכ' החור אשר העלה את חרון ה' להמית את עוז על השל, והפסkont שברת העוז היה ונענזי נדרא עד היום הזה. פרץ עוז, לעמוד לנצח עילית. לא להחריז עוז בלבב פרץ היה צהירין צאיין ואבדון.

האולם ובין המזבח כערבים וחמשה איש. אחריהם אל היכל ה' ופניהם קדמה והמה משוחיותם קדמה לשמש". יתזקאל ראה בתוכה היכל ה' אומהה התועבה. שבני קהה בכל נזודי המשכן עמלו בחרף נפש להמנע לטעותה. נעשו על ידי האנשים שהיו שם, אזהריים מופנות אל ההיכל והומרה שבונתישנה ונסיגת אחר בעיניהם המסוגורות, ופניהם מושבות קדמה. כשהם משתווים קדמה. כלפי או רשם החזיוילו ציה שહולם בכיבול מתקדם בה, הקב"ה אמר אז ליהזקאל (שם ט): "ען בית ישראל ויהודה גדול במאדר פאדר", כי עקירת העקרון שתורת ה' היא נצחית ואין לשנותה בכל דהוא. היא עקירת היסוד, שקיים עם ישראל מבוסס עליו.

רווי הרוח ושליחי הגבור של היהודים המתknים למיניהם. עומדים בתוך ההיכלים שלהם, כשבניהם מושבות אל הקהלה, ואחריהם מושבות לפני ארון הקודש והتورה שבוי, נאמנים הם להתיאריה הבודהיה והאולית שלהם. שהם הנם יותר קדומים מן התורה, לבן עליהם לעמוד בראש היהדות הנוארה בכיבול, ועל התורה לוחול בעקבותיהם. עיניהם שחות מראות שבלי תורה אמרת שלמה שלנו, לא יתכו חמי עולם של עם ישראל.

שבת קודם חג מתן תורה

14 ליל זיין
אור

א.

קדושים, גוי קדוש בכל חלק הגוף תחתים שנינים ושליטים, וכל' הפסוק ואנשי קדש תהינו לי. וכברורה איך יכול יהודי להגיע לכך שהיה בבח"ג נקי קדוש, וזה הוא מוטבע בחומר שכל ענינו היפך ענין הקדושה, ובכל מעשה חומרי מתרחקים מהקדושה, וככאמар הרה"ק הרם"מ מoitבוק ז"ע של הנאה גשמי היה בח"ג נרגן מפאר אלוף. אכן הדרך לויה היה ריק בכת הש"ק, כי אין הקב"ה בא בטרורニア עם בריותיו, ונתן את כת השבת שעל ידו גובל יהודו להגעה לקדושה, וככדייא בראשית חכמה עבנית ויבורך א' את ימים השבעי וקידש אותן, שהשבת הוא השורש והמקור לכל ענינו קדושה, ובכל העניים יהודי רוצה להמשיך על עצמו קדושה הדרך לקבל זאת היא משפט מעין הקדושה. וככאמар מרדן הק' מקוברך ז"ע, תחללה למקראי קדש, יהודי הרוצה להקרה אל הקדושה עליו להתחילה מש"ק. וזה ג"כ פי' מד"א במנרש(ויק"ר כו), עה"פ והוא שבעת ימים תחת אמו, כך אמר הקב"ה לא תביאו לפנוי קרבן עד שתעברו עליו שבת, שאן ז' ימים בל שבת, ואין מיליה بلا שבת, זה ז' וימים השמייניו והלאה ריצה. והיינו כי כדי שהיה ראוי לקרבן צריך שיעבור עליו ש"ק, וע"י שיקבל מקדושת השבת יהיה ראוי ליקרב, וכמ"כ במליה כתיב ובוים השמייני ימול בשיר ערלתו, שקדם יubar עליו ש"ק ויקבל את קדושת השבת, ואו היה ראוי להיות יהודי, והכל מטעם שהש"ק הוא השורש לכל ענינו קדושה, שהר' בכחות הטבעיים א"א להגעה להיות קדוש, אך כת הקדושה של שבת הוא כת על טבעי, ולכן מכח הש"ק יכול יהודי לחתוך ולהמשיך קדושה על עצמו בכל העניים, ולבן דרכו ע" ששבת ניתנה תורה לישראל, שקבלת התורה בירתה בכת השבת, שהיו צריכים להגעה ליעוד של ואתם תהו לי מלכמת כהנים וגוי קדוש, קדושים. וילך בזקוק רשות ים אחד מדעתו גדי עיר בגדת מושג, וזהו ראיין לסת' גדי.

אמרו חז"ל ודכליعلم בא שבת ניתנה תורה לשישראל (שבת פ:), וככדי' שם בגמ' דלת"ק חל יום ז' סיון שהוא הששי לבייטם בשבת, ולר' יוסי שבז' בסיוון ניתנה, הוסיף משה يوم אחד מדעתו ועי"ז היה מתן תורה בשבת, ומזרומו בנה כי ענין קבב"ת נמשך ע"י הש"ק. ויש לבאר זאת בכמה אופנים, דינהה ההכנה לקבלת התורה היתה בדבר ה' קדום מתן תורה, ואתם מהווים למלך כהנים וגוי קדושים, ובכ"י בזה כי התורה ניתנה למי שהוא כבר יהודי, וההכנה ללבב"ת היא להיות יהודי, וענין ואתם מהווים לי מלכמת כהנים וגוי קדוש זו ההגדה מה יהודי. ממשמעות גוי קדוש הוא יהודי יהיה קדוש בכל מהותו, לא רק הנפש רוח ונשמה יהיו קדושים, אלא בס הגוף החומרי יהיה קדוש. מתו היה מטה קדוש בדעות והשלכות קדושים, הלב יפהה קדוש בקדושת התשוקות והרצונות, וגם האברים התחתונים יהיו